

IZ DUBROVAČKE
MEDICINSKE ŠKOLE

SESTRE, PONESITE NA RUKAMA ZDRAVLJE

U prisnoj blizini smrti, negdje među osjetilima i razumom, lebde ljudski životi. Medicina je često nemoćna, znanost uzaludna. Ali, pomaže čovjek. Čovjek čovjeku. Tek meka, topla riječ i blagi pogled vraća čovjeku vjeru u samoga sebe. Rana je ljuta i zasigurno peče, ali njen pogled, zadignut na vrhu boljeg sutra, hrabri i bodri. Sestra. Ona ne preza ni od starosti, bespomoćnosti, bolesti. Riječi ne postoje dok se ne izgovore, ali ona ih izgovara lako, kao da su ptice kad sele iz starih gnijezda. Bolesnih gnijezda u nova gnijezda. Od onog života što je još preostao u bolesnom čovjeku, ona gradi novi, zida ga po bespućima budućnosti.

Hladni, bijeli hodnici i vapaji: »Sestro, sestro...« Tupi zvuci očaja usječeni u zidove, ali ona ne posustaje ni pred čim: uspravno i ponosno gleda smrti u oči, bori se s nemoći i ... trpi svoju bol. U bunilu izgovorenog ona je tu, stvarna, uspravna i možda tek pomalo sentimentalna. I sutra, i prekosutra, i onda kada dođu neke nove generacije, ona će biti tu i neumoljivo prkositi svemu. Sa njenih ruku na krilima sreće poletjet će zdravlje.

Možda baš prema vama ...

Leticija Šiljić, IV-a
Medicinska škola Dubrovnik